

Λατινικά

Πανελλήνιες Εξετάσεις Θεωρητικής Κατεύθυνσης

27 Μαΐου 2015

Απαντήσεις Θεμάτων

A1. Μετάφραση

Το παράδειγμα αυτό παρακίνησε κάποιον παπουτσή να μάθει σ' ένα κοράκι τον ίδιο χαιρετισμό. Για πολύ καιρό κόπιαζε μάτια· κάθε φορά που το πουλί δεν απαντούσε, ο παπουτσή συνήθιζε να λέει: «Κρίμα στον κόπο μου».

.....

Αν όμως τύχει, όπως συμβαίνει συνήθως, να χάσουν την εξουσία, τότε γίνεται αντιληπτό πόσο στερημένοι υπήρξαν από φίλους. Αυτό είναι που λένε ότι είπε ο Ταρκύνιος, όταν ήταν εξόριστος: «Τότε κατάλαβα ποιους είχα πιστούς φίλους, ποιους άπιστους, όταν δεν μπορούσα πια να ανταποδώσω τη χάρη ούτε σε εκείνους ούτε σε αυτούς».

.....

Η Πορκία, η σύζυγος του Βρούτου, όταν έμαθε το σχέδιο του άντρα της για τη δολοφονία του Καίσαρα, ζήτησε ένα μαχαιράκι μανικιουρίστα τάχα για να κόψει τα νύχια της και αυτοτραυματίστηκε μ' αυτό, καθώς της γλίστρησε δήθεν τυχαία. Έπειτα ο Βρούτος, αφού κλήθηκε στην κρεβατοκάμαρά (της) από τα ξεφωνητά των υπηρετριών, ήρθε για να τη μαλώσει, γιατί τάχα (κατά τη γνώμη του) είχε κλέψει την τέχνη του μανικιουρίστα.

.....

B1.α.

pari

diutius

inopum

haec

quo

neuter

cultelli

ungues

mihi

eius

B1. β.

Ea exempla sutores quosdam incitaverunt /-ere.

B2.

doctu

respondendo

solentium

perdam

faciendus

casuris

sunto

diceremur

fert

referre

interfice

cognoscetis

elaberentur

resecuerit

obiurgavisse

Γ1. α.

Postquam Brutus vocatus est

Η χρονική πρόταση εκφέρεται με οριστική παρακειμένου (vocatus est), γιατί η πράξη εκφράζει καθαρά χρονική σχέση. Σε σχέση με την πρόταση που προσδιορίζει, δηλαδή την κύρια, δηλώνει το προτερόχρονο.

Γ1. β.

Quos fidos amicos habui (ή habueram) ?

Γ1. γ.

Homines dicunt Porciam, Bruti uxorem, cultellum tonsorium poposcisse.

Γ1. δ.

quod Tarquinius dixisse fertur exulans.

Το υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου dixisse τίθεται σε ονομαστική (Tarquinius) γιατί το απαρέμφατο εξαρτάται από το προσωπικό παθητικό λεκτικό ρήμα fertur. Πρόκειται για το φαινόμενο της άρσης Λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου. Η σύνταξη είναι προσωπική και έχουμε ταυτοπροσωπία. Επιπρόσθετα και ως συνέπεια της μετατροπής του Tarquinium σε Tarquinius λόγω του Λατινισμού, η χρονική μετοχή exulantem τρέπεται σε ονομαστική exulans καθώς είναι συνημμένη στο Tarquinius.

Γ2. α.

Id exemplum sutōrem quendam incitat, ut corvum doceat parem salutatiōnem.

Εκφέρεται με υποτακτική ενεστώτα (doceat) γιατί εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (incitat) και αναφέρεται στο παρόν. Έχουμε ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων, διότι η βούληση είναι ιδωμένη τη στιγμή της εμφάνισής της στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση).

Γ2. β.

α) Υπόθεση αντίθετη προς την πραγματικότητα στο παρόν:

Υπόθεση: si caderent (Υποτ. Πρτ.)

Απόδοση: intellegeretur (Υποτ. Πρτ.)

β) Υπόθεση αντίθετη προς την πραγματικότητα στο παρελθόν:

Υπόθεση: si cecidissent (Υποτ. Υπερσ.)

Απόδοση: intellectum esset (Υποτ. Υπερσ.)

Γ2. γ.

«... Brutus venit ad eam obiurgandam...» (ad + αιτιατική γερονδιακού).

Εδώ η γερονδιακή έλξη έχει ήδη γίνει. Η ενεργητική σύνταξη είχε ως εξής: ad eam obiurgandum

1. ... ut eam obiurgaret: τελική πρόταση

2. ... qui eam obiurgaret: αναφορική - τελική πρόταση

3. ... eam obiurgatum: σουπίνο

4. ... eius obiurgandae causa/gratia: εμπρόθετη γενική γερονδίου + causa/gratia (υποχρεωτική γερονδιακή έλξη)